

»JEG HAR IKKE NOGET TIL GODE«

Ordenssans og elegance var Gerhard Petersens fornemste varemærker under en lang karriere på travbanen.

For et lille stykke tid siden fyldte en af vore tidligere stortrænere Gerhard Petersen 80 år. Når man ser ham sidde i sin stol bag skrivebordet i det hyggelige hjem i Ordrup i det nordlige København, kan man ikke forstå, at han skulle være så gammel. Han er dog ikke længere så mobil, og han har været plaget af sygdom gennem nogen tid, men humøret fejler heldigvis ingenting. Det værste for Årsrevy'ens medarbejder indtræffer egentlig, da han bekender, at hans hukommelse lader en hel del tilbage at ønske, men så er hustruen Rosa klar til at træde til, for hun har stået trofast ved Gerhard's side gennem alle årene.

Ægteparret har fejret diamantbryllup, og i 51 år har de boet i huset på Holmegårdsvej 12 i Ordrup.

Haven er et imponerende syn selv på denne årstid. Ikke et græsstrå ligger forkert. Det ser nærmest ud, som om græsplænen har fået manicure. Bedene er omhyggeligt gravede, og man har en stærk fornemmelse af, at nedfaldende blade har fået forbud mod at befinde sig i området. Den må være en symfoni af farver om foråret og om sommeren, og det er Gerhard Petersen selv, som passer hver en kvadrattomme.

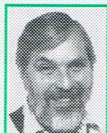
Haven har altid været hans hobby, men tidligere i den aktive karriere kneb det mere med tiden.

– Så måtte vi jo bruge en gartner, men jeg kendte altid én, der var villig til at hjælpe.

– Vi købte huset i 1940, for vi skulle have et sted at opklodse vores privatbil, som vi ikke længere måtte køre med på grund af krigen. Derfor måtte jeg på cykel til Amagerbanen hver dag i al slags vejr, men det gjorde ikke noget, for man var jo ung dengang. Kassevognen til transport af heste måtte stadig køre, så det hjalp da lidt. Cykelturen til banen i Charlottenlund regnede jeg ikke for noget.

– Og den cykeltur regner han stadig ikke med, for så tit som muligt - og gerne dagligt - begiver han sig derover for at snakke med folkene og i særdeleshed besøge den gamle kollega Fredi Søberg, som til hverdag har sin plads i Vægten.

– Der er jo ingen heste i boksene på banen mere. I min tid sloges man om pladserne, men måske er det også bedre, når hestene kan

AF KARL HENNING
FOTO:
BURT SEEGER &
GREGERS NIELSEN

løbe ude døgnet rundt. Dengang kom de kun på landet, hvis der var noget i vejen, således at de kunne rettes op om sommeren.

Bedre fordeling

I dag tales der om de fire store trænere på Lunden, og de er meget dominerende i kraft af deres relativt store materiale. Sådan var det ikke i Gerhard Petersens tid.

– Vi måtte kun have 25 heste i træning ad gangen og dertil 15 i cirkulation, og det var vel at mærke på årsbasis. Der var et par og tredive trænere på Lunden og Amager den gang, men alligevel føler jeg ikke, at konkurrencen var større. Til gengæld skulle man være på banen hver dag i modsætning til nu, hvor mange trænere befinder sig hjemme på deres gårde. Hvis en hesteejer ønskede at tage sin hest med hjem, ville jeg ikke have noget med den at gøre. Jeg ville vide klar besked med, hvor den befandt sig formæssigt.

– Jeg havde også det princip, at hvis man havde gjort alt for en hest, og ejeren trods det kom og brokkede sig, var der kun ét muligt svar: Gå med din hest.

Gerhard Petersen er ikke afholdsmand, men han har et meget køligt forhold til spiritus.

– Jeg har aldrig været fuld, og hvis en hesteejer en dag ville give en lille én, sagde jeg: Nej tak, ikke midt i det hele. Jeg kan godt nyde et glas vin, når den rette lejlighed byder sig, men aldrig i forbindelse med arbejde.

I de aktive år herskede der pinlig orden i stalden, og hvis de ansatte ikke ville indordne sig under det, blev der taget afsked med dem. Der var andre, som stod klar til at indtage deres plads. Alligevel mener Gerhard Petersen ikke, at han var en hård arbejdsgiver, for - som han tilføjer - det har også noget med arbejdsglæde at gøre, og den er størst under ordnede forhold.

Tidligt i gang

Gerhard Petersen var ikke engang fyldt 20 år, da han nedsatte sig som selvstændig.

– I 1930, hvor jeg var ansat hos Poul Grog, var der for mange mennesker i den stald, og derfor måtte jeg holde op. Min reaktion var, at så begynder jeg for mig selv.

Det kniber for ham med at huske den første sejr overhovedet, men så træder fru Petersen hjælpende til:

– Det var da Koh-I-Noor, som var ejet af ingeniør Warming, som i øvrigt blev over 100 år. Efter sejren fik vi et pænt brev fra ham, hvori han takkede for indsatsen.

I 1932 kom så den første professionelle sejr

Ved Lundens 100 års jubilæum havde tre gamle kendinge fundet sammen. Det er fra venstre Gerhard Petersen, »lærlingen« Gunnar Nu Hansen og Gunnar Stenå. Her er der sikkert talt om trav også fra gamle dage.

med Leonardo, men også den detalje ligger udenfor hukommelsens rækkevidde, men fru Rosa er som et levende leksikon.

Hun har været hjemmeløbende husmor i hele sit liv og har passet børnene, huset og manden på bedste måde. Lige så pillent der er i haven, lige så nydeligt er der indendørs. Samtlige pokaler, fade m.m. er som nypudsede og omhyggeligt placeret i glasskabe. Rundt på væggene hænger billeder af heste i mange situationer, og de kan få minderne til at vælte frem.

På et tidspunkt investerede de i en bondegård ved Fredensborg, og det var også meningen, at den skulle danne rammen om deres pensionisttilværelse, men da det kom til stykket, ville de ikke rives væk fra de hyggelige omgivelser i Ordrup og solgte gården.

Det kæreste eje er et billede af hovedet på Tella The Great, som bragte Gerhard Petersen hans eneste derbysejr. Det hentes ned fra væggen med ærbødighed og glæde.

– Det var en dejlig hest, som kom fra Jylland. Der var aldrig noget vrøvl med den, for den var så stille og rolig. Opdrætteren havde en datter, som hed Ella, og hesten fik sit navn fra hende, ved at der bare blev føjet et T foran. Jeg købte den, men uheldigvis mistede vi hende på en kedelig måde. En af mine gode venner var dyrlæge Corneliusen, og hans datter ville meget gerne køre den i et løb på Amager. Det er svært at sige nej, men desværre trådte Tella forkert under løbet og måtte aflives. Da græd jeg.

Man kan endnu mærke, hvor meget han har holdt af det dyr.

Der knytter sig i øvrigt en sjov begivenhed til netop Tella The Great's derbysejr, fortæller Gerhard Petersen.

– Det var første gang, at Gunner Nu Hansen spækkede i radioen til et travløb, og vi har gennem mange år været nære venner.

– Engang spurgte jeg Gunner Nu, om han ville have en køretur, og det var han vældigt med på. »Tror du, jeg kan klare det?«, spurgte han. Selvfølgelig, svarede jeg, for du er vel et mandfolk?. Vi lå så og kørte rundt om formiddagen, og vi kunne godt bruge én med hans travinteresse i dag i fjernsynet.

– Hver gang han var ude af rejse, fik vi brev fra ham, og det var altid underskrevet »Din lærling«.

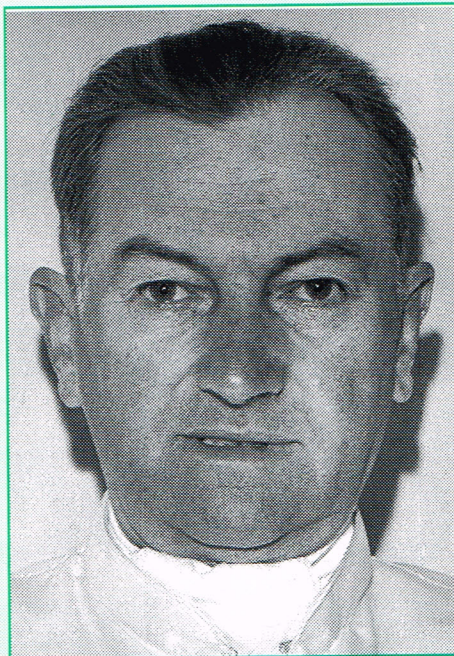
Ven med Koster

To andre store personligheder var med til at dominere travsporten dengang sammen med Gerhard Petersen. Der var Jan Koster og Sofus Sørensen.

– Koster var kongen på banen, men han var altid glad for mig. Vi blev gode venner, og han kom ofte i min stald. Der var ikke mange af de andre, som var venner med ham, og ofte blev jeg spurgt: »Hva' fa'n kommer du sammen med Koster?«.

– Vi var sammen på besøg i Ålborg, da banen deroppe blev indviet, og vi var også en tur i Børnes By, som jeg ikke længere kan huske navnet på. Et stykke tid senere kom min kone trillende med barnevognen ind på travbanen, og Koster sagde, da han kiggede ned i den: »Nå, så har besøget i Børnes By hjulpet«.

– Koster havde selvfølgelig mange hesteejere, både slagtermestre,

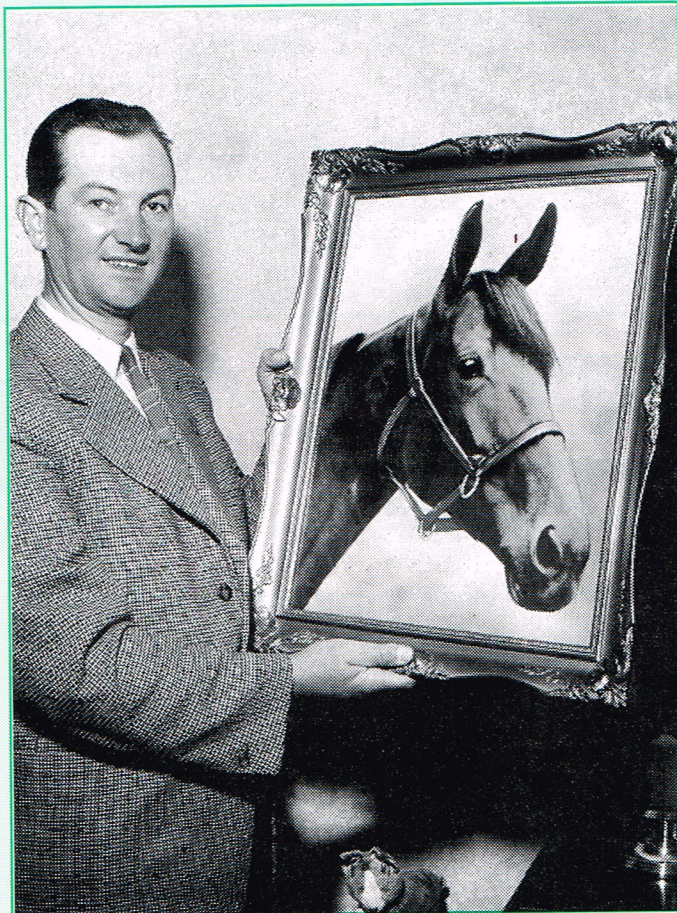

Sådan så Gerhard Petersen i sine velmagtsdage, da han var en af dansk travsports førende trænere og kuske.

bagermestre m. fl., men det var ikke alle, han ville have.

– Sofus var en helt anden type. Han var altid god nok, og da han holdt op med at køre, blev der fastsat en aldersgrænse på 70 år for os trænere.

– Arnold Jensen kunne være en hidsigprop, men jeg var ikke uvenner med ham, for var der opræk til noget, gik jeg min vej.

Her er billedet af Tella The Great, som stadig er en af familiens kæreste ejendele. Det vises frem i dag med samme stolthed, som da dette foto blev taget.

Du husker meget godt i dag, brød fru Rosa ind på dette tidspunkt.

– Tak skal du have fru Petersen, kom svaret prompte.

Championater

I alt nåede Gerhard Petersen at erobre tre championater i årene 1961-62-63, og storløbssejre har der været mange af.

– Det fjerde championat smuttede. Inden sidste løbsdag lå jeg lige med min gamle elev Walther Kaiser-Hansen, men så vandt han én sejr den sidste dag, og jeg kørte tomhændet i stald.

I anledning af sejr nr. 1400 fik Gerhard Petersen en bordlighter i porcelæn, men da den var inde til påmaling, havde man desværre glemt et-tallet. Det blev opdaget af fru og rettet på behørig vis.

Blandt hans hesteejere var så kendte folk som Otto Halling og Leo Frederiksen, og sidstnævnte havde farverne grøn og hvidstribet, som svigersønnen Helge Rasmussen senere kørte i, da han slog sig sammen med Gerhard Petersen.

I hans første aktive år havde kuskene ikke egne farver, og derfor hang der en lang række køredragter i stalden, men da trænerne selv skulle vælge deres »uniform« blev det i Dannebrogts farver, man kunne se Gerhard Petersen i. Den hvide bluse havde røde ærmer, og benklæderne var helt hvide. Hans sidste køredragt hængte stadig ned i kælderen. Kørehjelme eksisterede ikke. I stedet for kørte man med kasket, og hans var ligeledes rød.

Glad og tilfreds

Humøret fejler ingenting, og når bare helbredet kan holde, så den daglige cykeltur til Lunden ikke spoleres, er Gerhard Petersen tilfreds med tilværelsen.

– Jeg har prøvet det altsammen og har ikke noget til gode, lyder Gerhard Petersens konklusion på et langt liv i travsporten.

I den stald, som svigersønnen Helge Rasmussen havde på Lunden i sin aktive karriere, hænger stadig en masse billeder fra Gerhard Petersens tid på banen, og her kan han ikke lade være med at stikke hovedet indenfor en gang imellem. Det kan læserne sikkert også få lov til, hvis de skulle ønske det. Det er i øvrigt kun datteren Ellis, som har bevaret faderens interesse for travsporten, og blandt de heste, som familien har ejet på det seneste, er I B M, som er opkaldt efter datterens arbejdsplads. Et billede af I B M i vindercirklen har også sin fornemme plads på væggen i en af stuerne.

Der er stadig stil og elegance over Gerhard Petersens fremtræden, men som fru Rosa siger ved afskeden:

– 50 år i en sulky kræver sit af kroppens led. Det er jo ingen behagelig arbejdsstilling.